

# Far & søn

Far. Nogle forsøger at blive som ham. Andre kæmper for at vokse ud af hans skygge. Men alle lærer noget af ham. Mød Gregers Heering, Torsten Hvidt og Jakob Ellemann-Jensen og deres karismatiske fædre >>>>

Af Dorthe Plechinger | Foto Martin Verner Bubandt

# Gregers Heering:

## “Jeg har haft flere valg end min far”

Når man tager en beslutning, står man ved den. 78-årige Peter F. Heering havde ikke selv mange valg som femte generation i likørvirksomheden, mens hans yngste søn, Gregers, 38, gik hårdt efter at blive filminstruktør i Hollywood

### *Hvad er en “Heering” efter jeres mening?*

**Peter:** “Forhåbentligt et ordentligt menneske, der engagerer sig i sin omverden og gør sig umage med det, man gør. Det er købmandskab i ordet bedste forstand og noget, der er gået i arv til både mig og børnene, synes jeg. Men mine nakkehår stritter lidt, hvis man dermed siger, at Heering er noget specielt. For vi føler os ikke som en særlig “kaste”.”

**Gregers:** “Jeg tror, det ligger meget i ens bevidsthed, at man har et navn og nogle traditioner, som man for det meste er stolt over. Men der ligger også et ansvar. Og her har jeg som efternøler måske haft det privilegium at have større muligheder end min far og mine søskende for at træffe mine egne valg. Min kone, der er amerikaner, fremhæver især vores sammenhold i familien.”

### *Hvordan forsøger I at holde sammen?*

**Peter:** “Vi ses regelmæssigt, og min kone Susanne og jeg er meget opmærksomme på, at det ikke skal være en pligt, men noget, man sætter pris på. Men ja, vi har altid haft et stærkt sammenhold, der især kom efter firmaets krise i 1970’erne.”

**Gregers:** “Uden at det skal lyde for sukkersødt, så hygger vi os rigtig, rigtig meget. Alle har rejst meget, og vi børn har været på kostskole, så vi har altid følt, at vi skal værdsætte den tid, vi har sammen. Vi har et meget stærkt fundament, fordi vores forældre har taget det alvorligt at få børn. Det er et kæmpe privilegium at have en familie, der støtter en meget, og at vide, at man altid har en tryghed og kærlighed at falde tilbage på, hvis det ikke går.”

### *Blev du som familiens benjamin møgforkælet?*

**Gregers:** “Det var jeg temmelig sikkert, fordi jeg var den eneste, der boede hjemme på det tidspunkt. Vi boede på landet, der var ikke så mange legekammerater omkring. Men jeg tror også, at mine forældre engang imellem havde ... jeg vil ikke sige dårlig samvittighed, men måske på grænsen dertil, fordi de arbejdede så meget. De var en del væk i perioder, og derfor skulle jeg forkæles ekstra, når de var hjemme. Jeg har dog aldrig følt mig forsømt, og mine søskende har været gode til at rette mig til, så jeg var til at holde ud at være sammen med.”

**Peter:** “Du havde jo den fordel, at du fik os lidt for dig selv.”

### *Peter, hvad er den bedste gave, du har givet Gregers?*

**Peter:** “Der må jeg jo nok indrømme, at min kone var gavemesteren.”

**Gregers:** “Min fars gaver har været mere åndelige end materielle. Masser af kærlighed, lytning og gode råd. Da jeg f.eks. gerne ville på filmskole i USA, var det ikke den af mine planer, han var mest vild med. Han mente, at jeg først skulle gøre det færdigt, jeg var i gang med. Men herefter begyndte han at interessere sig for det af hele sit hjerte og har i mange år sendt mig avisudklip om alt, der foregår i den danske filmbranche, og et brev, hvor han har skrevet: “Hermed til din interesse”. Det er sgu ret specielt, det kender jeg ikke mange fædre, der har gjort.”

**Peter:** “Som forældre kan man jo godt tænke, når ens barn taler om Hollywood, “gad vide, om det er, fordi det er spændende, eller fordi der er nogle dejlige damer”.”

### *Men Gregers, du valgte at blive manuskriptforfatter – det er jo en helt anden branche end din fars?*

**Gregers:** “Min far var født ind i firmaet og har ikke haft de samme valg. Men så har han haft sit frirum fra firmaet på en anden måde: Han har en uhyre stor iagttagelsesevne og har bl.a. skrevet som kronikør i Berlingske i mange år. Han har også interesseret sig dybt for historie og har inspireret os børn gennem

sine spændende fortællinger fra sine mange rejser. Og når vi så en lørdagsfilm dengang, hvor der kun var én kanal, var min far enormt god til at fortælle om filmene, og han vidste altid meget om skuespillerne. Så for mig er det ikke kommet “dumpende”, min far har været en kæmpe inspirator og haft en kæmpe indflydelse på mit valg ... du var selv skyld i det, far!”

**Peter:** “Det vil jeg være stolt over, hvis det er tilfældet.”

### *Peter, for dig var der vel ikke et valg som femte generation i firmaet, kunne du selv have ønsket dig noget andet?*

**Peter:** “Det lå jo i luften, at det var den branche, jeg kom til at tjene i. Og det har været enormt sjovt – spiritusbranchen er meget underholdende. Jeg havde et skønt job med fantastisk gode arbejdsbetingelser, ikke? Jeg har talt med børnene om, at man skal gøre sine ting færdige, også selv om det kræver en stor indsats. Man kan ikke bare dalre af sted. Det har også præget mit liv.”

### *Gregers, hvordan har det været at sige farvel til Danmark og familien?*

**Gregers:** “Jeg har ikke boet hjemme, siden jeg var 11 år. Så på den måde er det ikke så uvant at være væk fra dem. Jeg har altid været meget intuitiv og meldte mig f.eks. selv ud af Druestrup Friskole og ind på Herlufsholm som 11-årig; en dag vågnede jeg op og havde den her overbevisning om, at nu var det på tide. Der var kedeligt ude på landet, og jeg kunne se, at mine brødre havde det sjovt på kostskolen. Det lykkedes mig at komme ind på Herlufsholm i løbet af 14 dage. Selvfølgelig var det hårdt at forlade familien. Især gjorde det sindssygt ondt at vide, at særligt min mor var ked af at miste mig hjemme som 11-årig.”

### *Peter, er der noget, du er særlig stolt over ved Gregers?*

**Peter:** “Gregers har en evne til at få folk til at kunne lide sig – det har min kone også. Jeg er faktisk meget tilfreds med hans måde at gribe tingene an på. Der er så mange, der mener, at alt kan lade sig gøre, men de gør bare ikke det, der skal til. Det gør Gregers.”

### *Kan du huske en særlig god oplevelse, I havde sammen, da du var barn, Gregers?*

**Gregers:** “Da min far lærte mig at køre bil! Det var stort. Og det foregik i min søsters Renault 5 i Dalby. Men jeg var nok meget min mors dreng. Måske fordi min far – i hvert fald i de yngre år – var lidt sværere at komme ind på følelsesmæssigt.”

### *Peter, synes du selv, at du havde for travlt til at engagere dig i Gregers?*

**Peter:** “På det tidspunkt, hvor Gregers var lille, havde vi nogle gevaldige vanskeligheder rent forretningsmæssigt set, så det krævede en temmelig stor indsats – ikke mindst fra min kones side – at få tingene til at hænge sammen. Sådan er det jo nogle gange i ens liv, hvis tingene ikke går helt, som man havde tænkt sig. Men det lykkedes, og det er dejligt.”

**Gregers:** “Til gengæld har det altid været en tradition, at min far holder en tale for os til vores fødselsdag om året, der er gået. Der får vi to millioner procent opmærksomhed. Så når jeg tænker tilbage, har mor været den, der hentede os og kørte dagligdagen, mens han måske har opsummeret inde i sit eget hoved, hvad han gerne ville sige til os, og hvordan han gerne vil støtte os. Og så kommer det ud i form af en tale – eller i et brev med avisudklip. På den måde kan far være lidt genert omkring følelser og have en mere stille måde at komme med tingene på. Men, som jeg er blevet mere voksen, er vores forhold blevet tættere.”



## Blå bog

**Peter F. Heering**, 78, er femte generation i likørvirksomheden Heering. Han overtog i 1969 virksomheden, som blev solgt til Danisco i 1990'erne. Peter Heering har haft en del bestyrelsesposter, bl.a. gennem flere årtier i Magasin, har været fast kronikør i Berlingske, og udgivet dem samlet i "Peters Dagbog". Fejrede i september guldbryllup med sin kone Susanne Heering, som han har fire børn med: Christel Lüttichau, Peter, Christoffer og Gregers.

**Gregers Heering**, 38, manuskriptforfatter, instruktør og fotograf, er uddannet på RUC's kommunikationslinje og senere på The American Film Institute i USA. Arbejder med manuskriptet til en film og har udstillet sine billeder fra Grønland i Los Angeles og på Lolland. Udstillingen "Lys over Lolland" har haft så stor succes, at den er overtaget af Reventlow Museet, hvor den bliver vist til og med efterårsferien. Gift med Sarah Kalbetizer, som han bor sammen med i Los Angeles.



## Blå bog

**Christian Hvidt**, 70, jagerpilot, chef for den første danske F-16-eskadrille, general og fhv. forsvarschef. Formand for Quartz+Co A/S og Rovsing A/S og medlem af bestyrelsen i bl.a. Conxus Aps. Har flere dekorationer fra både udlandet og Danmark, bl.a. Storkorset af Dannebrogordenen. Har tre børn fra første ægteskab: Dorte, Merete og Torsten. Gift med Jane Hvidt, to børn, Søren og Peter.

**Torsten Hvidt**, 45, cand.merc. i strategi og ledelse, Handelshøjskolen i Århus samt Yonsei University i Seoul. Medstifter af og partner i det største skandinaviske strategikonsulenthus, Quartz + Co med ca. 180 ansatte. Formand i Startup Company (NYC) og Bacon (CPH). Gift med Tulle Hvidt. Har fire børn, Tristan og Jacobina (16 år, tvillinger), Luca 9 år og Zacharias 5 år.



# Torsten Hvidt:

## “Alle tror jo jeg har fået en oberst Hackel-opdragelse!”

Da Torsten Hvidt fik briller, brast drømmen om at følge i faderens fodspor som pilot. Men det miljø, hans far, tidligere forsvarschef Christian Hvidt, viste ham som barn, har inspireret ham i arbejdet i hans konsulentfirma Quartz+Co. Mød far og søn, der begge har et blødt punkt for filmen “E.T.”

**Hvad gjorde størst indtryk på dig i den tale, som Torsten holdt til din 70-års fødselsdag i sommer, Christian?**

**Christian:** “At han var stolt over at være min søn. Det, man virkelig sætter højt som forældre, er, hvis ens børn synes, man har gjort det godt. Torsten glemmer heller aldrig i sine taler at nævne min kone Jane, som jeg blev gift med, da vi var 40 år. Det betyder meget for mig.”

**Torsten:** “Jeg startede med at fortælle en anekdote fra Kastellet, hvor jeg var inviteret med til et netværk for erhvervslivets og forsvarrets spidser. Og her gik det op for mig, hvor stor betydning min far har haft for forsvaret. At der kan trækkes en linje hele vejen gennem min fars instrukser under Balkan-krigen og til den danske mission i Libyen. Det får stadig nakkehårene til at rejse sig – og gør mig stolt. Det, der foregik derude på Kastellet den dag, er en fortsættelse af, hvad der er sket hele mit liv, nemlig at folk kigger på den gamle med stor respekt.”

**Det er respekten og stoltheden, du fremhæver. Hvad med den kærlige side af ham?**

**Torsten:** “Min far er også et af de mest bløde mennesker, jeg kender. Der er ikke mange voksne mænd, der græder, første gang de ser “E.T.”... Og jeg er selv sådan en, der hulker til mine børns konfirmation, så på den måde ligner vi hinanden. Men alle tror jo, at når ens far er jagerpilot, så får man sådan en oberst Hackel-opdragelse. Jeg har fået det modsatte. Jeg er aldrig blevet bedt om at adoptere hans karriere eller værdisæt, og han respekterede mine valg. Det er grunden til, at jeg har betragtet min far som min ultimative rådgiver gennem livet.”

**Christian, havde du håbet, at Torsten ville følge dig?**

**Christian:** “Torsten ville have været pilot – hele hans værelse var overklisteret med flyvebillede. Men da han i 9. klasse fik briller, gik det op for ham, at flyvevåbenet var et no go.”

**Torsten:** “Men selv om min drøm døde, er der jo alligevel noget, der har aflejret sig i mig. F.eks. det vekslende hierarki, jeg oplevede i officersmesserne. Når du står i baren med en øl efter arbejdsdagen, forsvinder hierarkiet, og bagefter – når du går over til eskadrillen – falder alle ind i hierarkiet igen. Man skal simpelthen både kunne lede og lade sig lede. Det er det, vi praktiserer i vores firma, og på den måde et forsøg på at genskabe det, jeg mødte på flyvestationerne. I dag er jeg superglad for, at jeg ikke blev pilot – jeg ville altid være blevet sammenlignet med min far.”

**Synes du, at Torsten er gået den rigtige vej, Christian?**

**Christian:** “Det er jeg faktisk ret sikker på, men der kommer altid en bisætning. For selv om han er gået den vej i konsulentbranchen, hvor man bruger intellektet, ligger der altså også en forfatterspire i Torsten. Han er filosofisk anlagt, meget dyb i sine overvejelser om livets foranderlighed og de store spørgsmål. Torsten skriver efter min opfattelse helt fantastisk, og det ville være spændende, hvis han en dag skrev en bog.”

**Kan du være jaloux på ham?**

**Christian:** “Nej. Det tror jeg aldrig, jeg har været – det skulle da lige være på hans løn! Men hvis der nu havde været en massiv forskel på, hvordan jeg havde oplevet mit liv, kan det da godt være, jeg var blevet jaloux. Jeg har dog været meget privilegeret og synes egentlig selv, jeg har haft fantastiske muligheder i mit liv.”

**Var Christian en god far, Torsten?**

**Torsten:** “Ja, det var han. Men det gjorde jo meganas, da mine forældre blev skilt.

Kunne jeg selv have valgt, er der ingen tvivl om, at jeg ville have boet hos min far.”

**Christian:** “Jeg tror, den største skuffelse for Torsten var, at jeg ikke kæmpede for at få ham med til Skrydstrup, da vi blev skilt, og jeg flyttede derned. Men jeg vurderede altså, at det var en dårlig idé for ham. Det ramte ham dengang, da han var 12 år.”

**Torsten, var du skuffet over din far?**

**Torsten:** “Ja! Eller det rigtige ord at bruge er måske snarere, at der var en sorg over at blive efterladt. Det tror jeg, alle normale 12-årige ville føle. Husk på, at vi havde boet tre år i Linköbing og også en tid i London, men vi kom hele tiden tilbage til Karup. Og det var som at komme tilbage til heden. Det var jo ikke sådan et kafkask mareridt at bo der. Der var mange gode ting, som jeg gerne ville have kunnet give mine fire børn – et forhold til naturen, at man kan løbe på heden en time uden at møde et andet menneske, fiske ... alt det, som var min baggrund. Og så for lige at gøre historien færdig flyttede jeg faktisk over til min far, da han senere boede i Skodsborg. Men da jeg havde boet der i to måneder, blev min far udnævnt til flyvestationchef – i Karup!”

**Er Torsten en god far?**

**Christian:** “Ja – måske en bedre far, end jeg var. Han er god til at inddrage sine børn, når han er sammen med dem. Han gør ting med sine børn, som f.eks. at rejse solo med dem. Jeg er sikker på, at Torsten dengang savnede sådan en tur med mig til New York eller til en fodboldkamp, og det ville jeg da gerne kunne have lavet om på. Når det så er sagt, er det fantastisk, at han og jeg har kunnet tage rejsen på en anden måde her, hvor jeg er medlem af bestyrelsen i hans firma, og hvor vi sammen har været på adskillige rejser.”

**Er I også sammen privat?**

**Torsten:** “Når jeg tænker på min far, har jeg det her billede af køkkenbordet i Fredensborg, hvor Jane og han bor, og hvor vi sidder og snakker om alt muligt. Begge er altid utrolig velinformerede om politik og samfundsforhold. Det er jo der, hvor vi kompenserer for min katastrofale mangel på telefonkontakt.”

**Christian:** “Vi udveksler vel også en gang om måneden, hvor vi spiser sammen, eller når vi er på familieudflugter sammen. Jane og jeg har tilsammen 15 børnebørn, og det er spændende at følge dem.”

**Hvordan ligner I især hinanden?**

**Torsten:** “Ud over at have den bløde side, har vi også begge viljen til at ville. Og uden at vi skal sidde og rose hinanden, har vi også modet til at realisere det, vi vil. Man kommer ikke dertil, hvor min far kom, uden at ville det og uden at have noget at bakke det op med.”

**Er du kommet til at ligne din far mere med årene?**

**Torsten:** “Det vil jeg sige nej til! Jo ældre, jeg bliver, des mere klart står det for mig, hvem jeg er, og hvad jeg har fået med, som jeg ønsker at holde fast i. Det er meget overvældende for et barn, når ens far er landets fremmeste jagerpilot og bliver udnævnt til det ene og det andet og ender med at blive udnævnt til forsvarschef. Du skal vokse dig ud af det og blive til noget i din egen ret. Det er ikke en negativ afstandstagen til min far, tværtimod, det er måske snarere resultatet af den ballast, jeg har fået gennem ham, at det har været muligt for mig at blive til den person, jeg er i dag.”

>>

# Jakob Ellemann-Jensen:

## “Alle havde en holdning til min far”

Som barn ønskede Jakob Ellemann-Jensen tit “bare at være Jakob”. Men det var også fedt at kunne vise de andre et fødselsdagskort, der var underskrevet af samtlige Natos udenrigsministre. Nu er Jakob selv blevet politiker – til far Uffe Ellemann-Jensen højlydte undren

*Du var en travl far, Uffe. Fik du læst godnathistorie for Jakob?*

**Uffe:** “Jeg rejste jo meget, så jeg havde læst “Pelle Haleløs” ind på et bånd på sådan en gammel båndoptager. Så kunne børnene høre det, når jeg ikke var der. Jeg læser stadig for børnebørnene, og de slipper heller ikke for en sang.”

*Så nogle gange måtte du høre din far på bånd, Jakob. Savnede du ham?*

**Jakob:** “Det er selvfølgelig lidt tarveligt at sige, men nej, det gjorde jeg egentlig ikke. Som barn var der mange, der spurgte, hvordan det var at have en far med sådan et job. Og det var jo lidt svært at svare på, for jeg har ikke prøvet andet.”

**Uffe:** “Men det var jo et problem, at din fødselsdag altid faldt sammen med først Venstres landsmøde og så FN’s generalforsamling. Det var meget kompliceret, men da jeg havde været med to gange, sagde jeg, at hvis jeg stadig sad der næste gang, kom Jakob med. Så Jakob kom med til New York. I de år, hvor jeg var udenrigsminister og partiformand samtidig, gik det lidt heftigt for sig, verden var ved at gå op i limningen, men jeg prøvede at følge med i, hvad der skete, og ringede hjem hver dag.”

**Jakob:** “Engang fik jeg en fødselsdagshilsen fra min far på telefax fra New York, som alle 16 udenrigsministre på Nato-mødet havde underskrevet. Den var altså meget fed lige at hive med i skolen. Det kan godt være, at min far sad på den anden side af jorden, men jeg vidste jo, at jeg i dén grad var i hans tanker.”

*Hvornår var I sammen?*

**Uffe:** “Vi holdt ferier sammen, der var korte, men koncentrerede og uden mobil. Og før jeg blev minister, tog jeg af sted med de fire børn alene, så Alice også kunne få lidt ferie. Så lejede vi en båd i Limfjorden og sejlede ud en helt uge. Og Jakob var letmatros, for han var den yngste, og jeg var kaptajn.”

**Jakob:** “Udpræget!”

**Uffe:** “Men der var dog demokrati om bord. Jeg havde defineret 26 forskellige opgaver, der skulle løses – f.eks. lave morgenmad og vaske op. Og der var fire børn og en voksen. Så lavede jeg en matrix med syv dage med hver af de 26 opgaver, som børnene selv to og to måtte fordele. Når de havde gjort det – efter gigantiske slagsmål – skulle de skrive under. Blev der ballade om bord og “hvorforskal jeg også altid”, kunne “kaptajnen” sige: “Beklager venner, det er jeres egen aftale.” Hø, hø ... Det fungerede udmærket. Vi havde nogle skønne ture i al slags vejr.”

*Var din far en skrap far, Jakob?*

**Jakob:** “Nej, mere en konsekvent far på den gode måde, for en gang imellem skal man jo have at vide, når der er noget, man ikke skulle have gjort – på en tilpas pædagogisk måde. Og det har jeg da fået at vide og forsøgt at tage med mig selv som far. Min far er en støttende far, som giver plads, men som også lige forklarer, hvor grænserne går, hvis man ryger alt for langt ud.”

**Uffe:** “Med fare for at lyde for sentimental, så handler det helt grundlæggende om at vise sine børn, at man elsker dem, uanset hvad. Hvis de har problemer, så står man dem bi.”

*Var det en berigelse eller det modsatte at have så markant en far?*

**Jakob:** “Det var dødpirriterende, at alle havde en mening om min far, som de sjældent skjulte. F.eks. i skolen. Når man går i femte klasse, er man ikke på nogen måde klar til at diskutere politik med sin skolelærer, og der havde jeg

et par stykker, som insisterede på netop det. Der blev jeg sat på mål for mange ting, og det syntes jeg var rimelig irriterende, for som barn har man trods alt en stor loyalitet.”

**Uffe:** “Han klagede ikke over det, og jeg blev først klar over det mange år efter, for ellers var jeg kommet på nakken af de lærere.”

**Jakob:** “Så det var nok meget klogt, at jeg ikke sagde noget om det.”

*Uffe, hvornår var du første gang rævestolt af Jakob?*

**Uffe:** “Da han fangede sin første store torsk som fem-seksårig. Den var ca. to tredjedele af hans egen størrelse! Men også da Jakob var reserveofficer og tog et halvt år til Bosnien. Jeg blev selv involveret i noget arbejde for en international organisation og spurgte, om jeg kunne besøge den danske bataljon i Doboj, hvor Jakob var. Og i Sarajevo, hvor jeg skulle eskorteres fra, kom så den her unge kaptajn, Jakob Ellemann-Jensen, som havde kommandoen og tog mig på en tur. Der var jeg stolt ... der var jeg mægtig stolt.”

*Jakob, har det altid ligget i kortene, at du skulle følge efter din far, som fulgte efter sin far ind i politik?*

**Jakob:** “Da jeg som 19-årig gik på sergentskolen i Sønderborg, hoppede jeg en dag af toget i Odense og besøgte min farmor. Min farfar var lige død. Og da hun spurgte mig, om jeg så også skulle være politiker, svarede jeg nej, det skulle jeg i hvert fald ikke. Så kiggede hun på mig med sådan en indforståethed, som kun ens farmor, der virkelig kender en godt, kan gøre, og sagde: “Bare vent. Det kan du ikke lade være med.”

*Hvornår besluttede du dig så alligevel for at gå ind i politik?*

**Jakob:** “Jeg har måske mange gange haft en lyst, men også en bevidsthed om, at jeg først skulle bevise, at jeg kan selv. Jeg ville gerne lige blive færdig med de ting, jeg skulle blive færdig med. Og da jeg så traf beslutningen, var jeg på et sted i min karriere, hvor jeg har mulighed for at komme tilbage og videre fra, når jeg en dag ikke er i politik mere.”

*Synes du, det var en dårlig idé, Uffe?*

**Uffe:** “Jeg syntes, det var en meget modig idé. Når man selv har prøvet alt det, der følger med, så er det ikke det, man ønsker for sine børn. Det er en belastning, og han ville gå betragteligt ned i løn, blotlægge sig selv og lægge en masse byrder over på familien. Derfor undrede jeg mig også højlydt, da Jakob meddelte det. Men jeg synes, det er en vigtig pointe, at Jakob ventede, til han havde taget sin uddannelse og havde været ved militæret. Han har jo også gjort en flot karriere siden da.”

*Det må være svært at finde sine egne ben, Jakob, og endda inden for samme parti, som din far så markant har præget?*

**Jakob:** “Selvfølgelig vil der altid være en form for sammenligning, men nu er det jo forskellige tidspunkter, og vi er forskellige personer, så det synes jeg ikke har været det store problem. Og på positivsiden har det selvfølgelig givet mig noget opmærksomhed, at jeg er søn af Uffe Ellemann-Jensen. Det skal man jo også gøre brug af.”

**Uffe:** “Jeg mindes min fars glimrende udtryk: At det er rart at se, at menneskeslægten ikke er toppet med en selv ... Det har jeg nu overtaget.” ●



## Blå bog

**Uffe Ellemann-Jensen**, 70, cand.polit., journalist, tidl. udenrigsminister og landsformand for Venstre – og chefredaktør på Børsen. Trådte ud af Folketinget i 2001 og er netop udnævnt til bestyrelsesformand for Thomson Reuters Founders Share Company. Far til Claus, Helene, Karen samt Jakob, som han har med journalist Alice Vestergaard.

**Jakob Ellemann-Jensen**, 39, cand.merc.jur. og reserveofficer i Hæren. Tidl. afdelingschef i IBM og senest koncernjurist hos GN Store Nord. Valgt ind i Folketinget for Venstre ved sidste valg, i samme kreds på Fyn som farfaren Jens Peter Jensen. Er bl.a. udviklingsordfører og formand for Venstres netværk for udenrigs- og sikkerhedspolitik. Gift med Rikke og har to delebørn på ni og 11 år.